

Християнска мисъл

Боряна Младенова

Домашното училище -
предимства и
недостатъци *стр.5*

п-р Апостол Стойков

Дарове от
небето -
как да ги открия?
стр.4

Лигерска конференция, Южна Африка

По Божи образ:
Слово. Сексуалност.
Общество. *стр.10*

СЪДЪРЖАНИЕ

**Дарове от небето -
как да ги открия?**

Апостол Стойков
стр.4-5

Малки, но силни

Бил Нот, редактор
на Адвентист Ревю/
Адвентист Уърлд
стр.7

**Домашното
училище -
предимства и
недостатъци**

Интервю с
Боряна Младенова
стр.8-9

По Божи образ

Добромира Василева
Секретар на отдел
"Семейно служене"
към Съюза на ЦАСД
стр.10-11

**Тийнейджърите,
алкохолът и
Божията помощ**

Д-р Огнян Тошев
стр.12-13

Християнска мисъл

Издание на ЦАСД-България
Председател Венцислав Панайотов
Главен редактор: Теодора Николова
Редакционен съвет: Цанко Митев,
Александър Филипов

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;
тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

**ТЕОЛОГИЧЕН
КОЛЕЖ**
"СТЕФАН
КОНСТАНТИНОВ"

Поклонение

Служене

Уважение

**ПРИЕМ НА
СТУДЕНТИ**

РЕДОВНО ОБУЧЕНИЕ
2014 - 2017 г.

ПО СПЕЦИАЛНОСТ
"ТЕОЛОГИЯ" *

Приемен изпит на 2 юли 2014 г.
в две части:

1. Тест по история, български език и литература (ТИБЕЛ) за 9. клас
2. Устно събеседване върху Евангелието от Йоан

Краен срок за подаване на документи - 25 юни 2014 г.

* Придобитата образователна степен "бакалавър по теология" е призната от всички висши Адвентни училища по света и позволява продължаване в магистърска програма.

За контакти:
Учебен отдел: 02/ 8322183
e-mail: info@sdabg-college.org
www.sdabg-college.org

Познаваме ли духовните си дарби?

Имаме ли дълбокото уверение, че това са божествени инструменти, които Светият Дух е дал в ръцете ни, за да ги включим в служба там, където Бог ни е поставил?

Свещеното Писание не дава конкретен отговор на тези въпроси. Няма глава в Библията, която да ни посочи как да разпознаем гарбите си. Но мълчанието на Божието слово не трябва да бъде спирачка да поставим пред себе си този практически проблем и да го решим.

На кого се дават дарбите? Кои са техните получатели? Отговорът на Писанието тук е ясен - дарбите са дадени на всеки член на Христовата църква: „А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както иска.“/1 Кор. 12:7,11/

Принадлежността ни към Христовата църква не се проявява само в това имената ни да бъдат записани в църковния реестър. Необходимо е да сме установили и постоянно да поддържаме жива, динамична връзка с Исус.

Може би се нуждаем да бъдем обучени първо в спасението. Ако имаме въпроси в ума си, нека се запитаме честно дали можем да кажем, че сме станали нови хора, нови личности в Христос, че старото е преминало и всичко е ново, перифразирайки думите във II Кор. 5:17. Ако отговорът е не, да отложим опита за откриване духовните си гарби. Нека първо потърсим помощ, за да познаем Христос като наш личен Спасител и Господ. Трябва да започнем да се молим усърдно на Бог и да очакваме изпълнението на обещанията Му: „Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори“ /Мат. 7:7/. Добре е и да намерим човек християнин и го помолим за съвет. Библията казва: „Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.“ /Римл. 10:9/.

Въпросът за духовните дарби е въпрос на вяра, т.е. трябва да вярваме, че Бог ни е дал дарби, преди да започнем процеса на тяхното откриване. Разбира се, нужно е и желание да работим. Бог ни е подарил дарби, за да служим в църквата. Има работа, която е предназначена специално за нас. Той знае дали сме сериозни, за да работим за Него. Ако обещаем, че ще използваме духовните дарби за Негова слава и за доброто на Неговата църква, Той ще ни помогне да осъзнаем, че това, което имаме от Него, е най-доброто за нас, както и да сме отворени за онова, което Той иска да направи чрез нас. И отново да се молим с настойчивост и усърдие!

Джоузеф Кидър, професор в Теологичната семинария на университета *Ангълс*, предлага пет практически стъпки, чрез които да забележим и разработим дарбите си.

Стъпка 1: Проучване на възможностите

Първата стъпка в планиране на човешки-

те ни усилия е да изучим всички възможни предложения. Трудно е да открием духовните дарби, ако не знаем приблизително какво ще търсим за себе си. Целта на тази стъпка е представяйки възможностите, да сме наясно с дарбите, които Светият Дух е дал на Божията църква, така че когато открием нашите дарби по-късно, да ги разпознаем като такива. За целта е нужно дълбоко изследване на Писанието. Библията е главният източник на познания за дарбите. Молитвеното изучаване позволява на Светия Дух да отпечата в ума ни особената служба, която Той ни е отредил. Ако имаме възможност, нека изследваме тези пасаж в Новия завет, съпоставяйки различни версии на Библията, както и да намерим примери в живота на верни Божии деца в библейски времена за това, как са открили и разработили техните дарби. Нека използваме всяка помощ, която можем да получим, преминавайки отново през Писанието, докато схванем записаното там.

Можем да обогатим познанията си, като четем и други източници. Никога преди не е имало толкова богата литература за духовните дарби. Ние, адвентистите от седмия ден, сме специално привилегирани с наследството на Божията вестителка от последното време - Елън Уайт и духовното просветление, което получаваме в книжите ѝ.

От особена полза ще ни бъдат срещи и разговори с вярващи християни, които са открили, развили и използват духовните си дарби. Можем да забележим как служат на другите чрез нея.

Стъпка 2: Да експериментираме усърдно

Рей Смедман казва, „Откривате духовна дарба точно така, както сте открили естествените си таланти.“ Очевидно съществуват духовни дарби от списъка, докладван в Библията, които не е лесно да бъдат доказани. Не знам как да предложа на проверка дарбата на чудеса или на мъченичество, например. Не бих се заел да експериментирам дарбата на екзорсизъм. Но докато някои дарби са като тези, болшинството от тях не са и можем да ги проверим.

Необходимо е да вземаме присъщите всичко, с което църквата би ни натоварила, като молим Бог да ни покаже дали имаме духовна гарба в тази насока. Важно е да проявим настойчивост и да работим усърдно.

Продължава на стр.6

Продължава от стр. 5

Откриването на дарбите обикновено не става лесно. Трябва да имаме честно отношение към всяка дейност и да не се отказваме лесно. Докато експериментираме с дарбите, ще си отговорим на въпроса: „Кои дарби не притежавам?“, както и на противоположния: „Кои дарби имам?“

Стъпка 3: Да изпитваме чувствата си

Бог познава цялостната ни личност. Разбира свършено чувствата ни. Знае, че ако вършим една работа с удоволствие, ще я вършим по-добре и ще сме по-ефективни. Така част от Неговия план за нас е да съчетава духовните дарби, които ни дава, с нашите чувства по такъв начин, че да сме щастливи, когато ги практикуваме. Няма нищо по-възнамващо и удовлетворяващо от това да знаем, че сме заели мястото или службата, която Провидението ни е отредило.

Стъпка 4: Да оценяваме ефективността си

Тъй като духовните дарби са ориентирани към служене, трябва да очакваме те да работят за полза на хората около нас. Ако Бог ни е дал дарби, то е защото иска да успяваме и напредваме за Неговото дело. Надарените от Бог вярващи имат резултати. Ако

опитваме дейности, в които е ясно многократно, че не сме ефективни, то най-вероятно нашата дарба е друга. Важно е да сме наблюдателни, защото в процеса на включването ни в разнообразни инициативи на църквата, ние ще я забележим. Разбира се, трябва смирение да приемем тази наша дарба, без да се измъчваме и пожелаваме други такива, които в нашите очи изглеждат по-атрактивни.

Стъпка 5: Да очакваме потвърждение от църквата

Ако мислим, че имаме духовна дарба и се опитваме да я упражняваме, но никой друг от църквата не мисли така, вероятно такава не ни е дадена. Дарбата от Бог трябва да бъде одобрена от Неговата църква. В този пункт можем да открием конфликт между стъпка 3, отнасяща се до чувствата ни, и стъпка 5. Чувствата са важни, но галеч не са непогрешими. Възможно е например да имаме горещо желание да помагаме на други хора, а също силно да чувстваме, че Бог ни призовава да служим чрез съветване или чрез дарбата на увещаване. Но ако опитаме със съветването и си дадем сметка, че за период от време никой не ни търси за помощ, нито пък ни препоръчва на приятели и роднини, имаме сериозно основание да се съмняваме в непогрешимостта на чувствата ни, а и относно духовната дарба, за която се отнасят. Одобрението на църквата

е валидно за всички стъпки. В представения ред стъпка 5 е последна, но в много отношения тя е най-важната от тях. Дарбите са дадени за служене в контекста на църквата. Тогава е нужно други членове на църквата да имат последната дума в потвърждаването им.

Пастор Йоханес Маер, който е бил секретар на пасторския отдел на Интеревропейската дивизия, разказва как църковен служител в местната църква му е помогнал да открие духовната си дарба. Той споделя: „Бях съвсем млад адвентист, току-що кръстен и служителят на църквата ме помоли да се подготвя и ръководя дискусията върху урока от съботното училище. Цяла седмица се подготвих и когато застанах пред вярващите, всичко, което бе в ума ми, излезна. Бях толкова притеснен. Дискусията, която проведох, се състоеше в това: задавах въпроси, които си бях записал, и четях отговорите им със стихове от Библията, които също си бях записал. Потънах в земята от срам. Но служителят дойде след това при мен и ми каза: „Добре беше! Подготви урока и за следващата събота“. Цял живот съм бил признателен на този брат, който ми помогна да открия дарбата си“ - добави пастор Йоханес Маер.

Пътят към откриването на небесните дарове е дълъг, но изпълнен с много изненади и насърчения. Нека, когато намерим дарбата си, я посрещнем с радост. Нека веднага да започнем да я използваме за развитието на Божието царство. Само по този начин ще бъдем истински щастливи и удовлетворени, защото чрез нея служим успешно за спасението на хора около нас.

п-р Апостол Стойков

ФОРМИ НА ОБУЧЕНИЕ

Адвентният колеж „Стефан Константинов“ предлага три форми на теологично обучение: редовна, изнесена и семинарна.

От есента на 2014 г. стартира тригодишният курс редовна форма на обучение на студенти в сградата на колежа.

Изнесената форма на обучение е насочена към членове и приятели на църквата, които желаят да задълбочат познанията си в Библийската област. Крайната цел е повишаване на теологичните познания и активното им прилагане в полза на местната църква.

Семинарно обучение е за литературни евангелизатори и обхваща осем модула в рамките на две астрономически години. Завършилите успешно могат да кандидатстват за професионални литературни евангелизатори към Издателския отдел на Съюз на ЦАСД в България.

Малки, но силни

“Верността е ключова” - казва директорът на най-малкото адвентно висше учебно заведение

В едно глобално движение, което често откъждествява размера и растежа с благословенията на Господа, какво би трябвало да мислим за най-малкия адвентен колеж на света - онзи, който приема само десетина студенти на всеки три години?

“Вярваме, че Божият призив е за вяност, а не задължително за числен успех” - казва Емил Гаджалов, директор на Българската теологична семинария (Теологичен колеж „Стефан Константинов“) в София, столицата на източноевропейската държава с население 7 милиона.

Гаджалов се усмихва при отличаването му като най-малкия в глобалната адвентна система от колежи и университети, състояща се от 113 институции и почти 137 000 студенти. Всички студенти, на които служи, могат да се съберат в ъгъла на една от класните стаи в най-големите адвентни университети - Бразилския адвентен университет (Centro Universitario Adventista de Sao Paulo); Университетът Бабкок в щата Огун, Нигерия; и Университетът „Шахмълок“ в Сеул, Корея. (В тези университети се записват по 1000 студенти на всеки от семинаристите на Гаджалов.)

„Разпадането на комунизма в началото на 90-те години остави църквата в България с огромната нужда от образовани пастори“ - сподели Гаджалов, „но чак през

2005 г. успяхме официално да основем училище за обучение на хора за професионално служене.“ През последните девет години поне петима от дипломираните се в колежа са били назначени за

Емил Гаджалов, директорът на най-малкия адвентен колеж в света, поздравява Президента на световната Адвентна църква пастор Тед Уилсън на конференцията на президентите на адвентните колежи и университети, проведена от 24 до 27 март в централата на световната църква.

пастори.

Между 2006 г. и 2011 г., 35 от действащите пастори в Българския съюз на Църквите на адвентистите от седмия ден се дипломират като бакалаври посредством внимателно организирана поредица от интензивни курсове, в които преподават някои от водещите световни теолози на църквата. Това спомага за зна-

чителното подобряване на готовността на пасторската работна сила на църквата за служенето в страната - според Гаджалов.

С екип на пълно работно време, състоящ се само от двама души - той и административен секретар - Гаджалов е изградил преподавателски екип от 15 пастори и гостуващи преподаватели, които осигуряват колежанските курсове през шестте семестра или трите академични години. Курсовете включват пълния спектър възможности, които са на разположение на семинаристите в по-големите институции, в т.ч. уроци по еврейски и гръцки език, Библийска екзегетика, проповядване и пасторска грижа.

„Работата не е лека“ - твърди Гаджалов на английски език със силен акцент, „но знаем, че Бог ни благославя.“

Семинарията е акредитирана от Адвентната акредитираща асоциация (AAA) за предоставяне на научна степен „бакалавър по теология“ и е ръководена от Българския съюз на Църквата на адвентистите от седмия ден.

Църквата на адвентистите от седмия ден в България е организирана през 1920 г. Членовете ѝ са повече от 7500 души, които се покланят на Бога в 124 църкви.

Бил Нот, редактор на Адвентист Ревю/Адвентист Уърлд

Родителите трябва да имат огромна любов към децата си. От нея зависи дали домът ще бъде предпочитаното от тях място за обучение спрямо училището.

Нужно е също много старание и самообучение, но не е нужно да си професионален педагог. Хубавото на домашното обучение е, че родителят учи заедно с детето си, ползвайки всички налични източници, които в днешно време са много, при това разнообразни и интересни. Така и детето се научава от примера на родителя как само да намира нужната му информация.

Кои са най-големите предимства на домашното училище?

Продължителният контакт с децата е може би най-голямото предимство. Ако детето ходи на училище, времето с него е само около 4 часа, при това непълноценно време, а времето в училище е над 2 пъти повече. Така е много трудно да му предадеш своите ценности, конкурирайки се с влиянията на света. Вкъщи то усвоява християнските принципи много по-лесно и сигурно, в тишина. Освен това връзката с детето става много близка, създава се истинско приятелство в любов, взаимно уважение и разбирателство.

Друго голямо предимство на домашното обучение е възможността да обръщаш да детето си индивидуално внимание, да откриваш заложбите му, да напредва то със своето собствено темпо - по-бързо там, където му е лесно, и по-бавно, където му е трудно. Това в клас с над 20 деца рядко е възможно.

Огромно предимство е и това, че детето става по-съзнателно и дисциплинирано, свиква да учи само. В началото единият от двамата със съпруга ми беше непрекъснато до децата, докато учеха, но скоро това вече не беше нужно - те все повече усвояват уменията да четат и да решават задачите, без да има някой до тях, и сега само ги наглеждаме и отговаряме на въпросите им, когато не могат да разберат нещо.

Пет години проучвахме въпроса за домашното обучение, преди да се решим да го направим. Най-големият ми страх беше по отношение на времето ни за работа, дали ще се справим с ангажиментите си, като се добави обучението на децата ни вкъщи. Но открих, че това обучение всъщност ни дава много по-голяма гъвкавост, а в допълнение разтовари много от стреса на ригидната училищна програма. Наистина се изненадах колко по-спокойни сме и ние, и децата оттогава. Не го очаквах!

Предимство е и това, че децата имат много повече свободно време. Докато ходеше на училище, големият ми син искаше да се запише на рисуване, спорт, пиано, английски език, но за съжаление програмата му позволяваше да вмъкнем само пиано, и то в обедната му почивка. Обявяваше винаги на крак, бързайки да не закъснее. Вкъщи при добра организация учат само половин ден, т.е. до обед, като в същото време до днес са минали почти целия годишен материал, а още не е свършил първият учебен срок. Останалото време могат да си играят, да четат книги, да спортуват, да помагат вкъщи, да ходят на различни извънкласни форми и т.н. Сега сме ги записали на всичко, което искат, защото имат това време.

Не лишаваме ли децата си от социална среда и изграждане на способност да бъдат устойчиви на външните влияния около себе си?

Социализацията е дежурният аргумент на поддръжниците на държавното образование. Но мнението ми е, че точно училището пречи на децата да се социализират. В него те са по цял ден в една групичка от около двайсет връстници и няколко учители,

с които наистина се научават да общуват, усвояват техния социален код. Ами останалите групи? Много говорим за прекъснатата връзка между поколенията от модерните времена насам. Осъзнах, че тя се прекъсва именно в училище поради огромната част от деня, прекарана там. Децата не се социализират сред връстниците и обикновено ги считат за отживели времето си. А връстниците, от своя страна, смятат децата за „откъснато поколение“, както казва Джош Макдаубл. Много вероятно е именно тази изолация да е една от причините за печалното явление, че половината деца, родени в адвентни семейства, напускат църквата до 20-годишна възраст. В допълнение, поради постоянно задавания въпрос за социализацията, реших да я проуча като психолог и се оказа, че децата се социализират единствено чрез връстниците.

Като пример, ако оставиш двегодишното си дете в една група с други двегодишни деца, за да се социализира, то няма да научи тези умения, които ти би му преподал.

А що се отнася до изграждането на имунитет срещу вредните влияния, на домашните ученици изобщо не им липсват контакти с връстници. Двете ни деца ежедневно играят навън с другите деца и винаги са в крак с всичко ново сред тях. В тези контакти те се учат да отстояват своите принципи. И за тях е много по-лесно да кажат „стига“ на някой хулиган, отколкото за децата, които са с него на училище по цял ден. Съвременното училище представя един заразен организъм, в който от випуск на випуск се предават и увеличават насилие, неморалност и всякакви пороци.

Продължава на стр.15

Домашното училище - предимства и недостатъци

стр. 8

Боряна Младенова е на 34 години. Завършила е художествен текстил и психология.

От 15 години е член на ЦАСД, а от 10 години - и съпруга на пастор. Има две деца - Петър (8 г.) и Андрей (6 г.). Интересува се от психотерапия, семейни отношения и възпитание, изобразително изкуство.

Боряна възпитава и обучава децата си вкъщи, като е намерила начин да го направи, колкото и да е сложно това у нас. Досега двете ѝ деца са учили в държавно училище и детска градина, а от тази година са съответно втори и първи клас в домашното училище.

Какво представлява домашното обучение и до каква степен е възможно в България?

Домашното обучение означава децата да бъдат на училище, но вкъщи. Те получават всичко съществено, което биха получили в държавното училище - знанията в предвидения учебен материал, уменията да работят, социалните умения и т.н. Техни учители са родителите. Домашното обучение има големи предимства спрямо държавното. И колкото повече време минава, толкова като по-незначителни оце-

нявам недостатъците, доколкото изобщо ги има. В България вече над 300 семейства обучават децата си вкъщи и тенденцията е към увеличаване. Все по-бързо тази форма си проправя път и у нас. За сравнение, в САЩ така са над 2 милиона семейства с над 3 милиона деца. Повечето деца в България се обучават през Интернет по американската система Class. Не получават българска, а американска диплома. Специално нашите деца са записани в училище на индивидуален план на обучение с цел завършване в други срокове - има такава възможност в закона. Накрая на годината се явяват на изпити.

Каква подготовка трябва да имат родителите освен силно желание и свободно време, за да обучават децата си вкъщи?

Родителите трябва да имат огромна любов към децата си. От нея зависи дали домът ще бъде предпочитаното от тях място за обучение спрямо училището. При положение че прекарвате с децата си по-голямата част от деня, през което време те не са само радостни, че учат вкъщи, а и трябва да работят сериозно, са нужни търпение, вяра и любов, за да ги възпитаваме правилно. За всичко това, а и за други неща най-важното е близката връзка с Бога. И макар че не всички родители, които обучават децата си вкъщи, са християни, пак Бог трябва да ги води, дори да не го осъзнават.

ПО БОЖИ ОБРАЗ

От 17 до 20 март 2014 година в Кейптаун, Южна Африка се състоя конференция на лидерите на ЦАСД, посветена на човешката сексуалност и предизвикателствата, които отправя към нея съвременният свят.

„Днес никоя друга геноминация не е в по-изгодна позиция да говори за духовното съдържание на човешката сексуалност от ЦАСД“ - това са думи на проф. Джон Никсън от Южния адвентен университет, който всяка сутрин откриваше обсъжданията за деня със своя серия Утринни бдения. „Извратените представи за секса сред християните са резултат от чужди влияния, които подкопават и разрушават

СЛОВО. СЕКСУАЛНОСТ. ОБЩЕСТВО.

ученията на Исус“ - заяви още той.

„В нашите църкви, училища и домове липсва обучение по християнска сексуалност. И в това се корени сексуалната криза, с която се сблъскваме сега. Дори само произнасянето на думата „секс“ от амбона ни притеснява. Обучението по въпросите на секса в църквата се изчерпва с крайностите - „любов без секс“ (въздържание) и „секс без любов“ (промискуитет). Библията отхвърля и двете.“

Мотото на конференцията беше „По Божия образ: Слово. Сексуалност. Общество.“ Проведе се в Международния конгресен център в Кейптаун. Тя беше открита и закрыта от президента на Генералната конференция (ГК) на ЦАСД пастор Тег Уилсън, при-

състваха вицепрезиденти на ГК, секретари на отдели, главният юристконсулт на ГК, представители на всички дивизии и съюзи. Лектори бяха доктори по теология и медицина от университетите Лома Линда, Ендрюс, Южен Адвентен университет и други. Българският съюз бе представен от председателя на Съюза пастор Венцислав Панайотов и от секретаря на отдел „Семейно служене“ Добромира Василева.

Повод за организирането на тази конференция е все по-голямото засилване на тенденциите в обществото, свързани с хомосексуалния начин на живот, хомосексуалните бракове и хомо-културата, които са в ярко противоречие с библейския модел за сексуални отношения между хората. От една страна стоят ясните

библейски принципи и категоричното „така говори Господ“, а от друга - призивите за равноправие, премахване на дискриминацията, християнско отношение към всеки човек, грижа за падналите и отваряне вратите на небесното царство за „всеки, който вярва“.

Проф. Къртис Фокс от университета Лома Линда заяви следното: „Ние имаме склонност да разглеждаме нещата в черно-бели краски. Нюансите на сивото между тях ни изнервят. Реалността, обаче, е по-сложна. Простите обяснения не задоволяват и не помагат абсолютно с нищо на онези, които трябва да се справят с този проблем на практика“.

В същото време не бива да забравяме, че в контраст с постоянно променящия се свят Божието Слово остава непроменено. Нашето становище относно еднополовите бракове като Адвентна църква също не се променя, тъй като е стъпило върху това непроменено Божие Слово. В началото на Конференцията участниците си припомниха Официалното становище на ЦАСД по този въпрос. Ето част от него:

„Ние потвърждаваме без колебание своята дългогодишна позиция. Както е казано в „Основните учения на църквата“, „бракът е божествена институция от Едем и утвърдена от Исус, за да бъде доживотен съюз между мъж и жена в любящо общение.“ Въпреки че „грехът изопачи Божия идеал за брака и семейството“, „семејната връзка е най-близката, най-нежната и свещената от всички възможни връзки“. Бог постанови „брака - един заветен съюз между двама души - физически, емоционален и духовен, описан в Словото като „една плът“. „Моногамният съюз в брака между мъж и жена е... единственото морално допустимо място за изразяване на пола и сексуална близост.“ „Всяко снижаване на този висок стандарт води до снижаване на небесния идеал.“

Хомосексуализмът е демонстрация на безредието и разрухата; на човешкото падение в отношенията, причинено от греха, навлязъл в света. Въпреки че всички сме подвластни на падналата човешка природа, „ние, също така, вярваме, че чрез Божията благодат и подкрепата на обществото от вярващи, човек може да живее в хармония с принципите на Божието слово.“

Ние твърдим, че всички хора, независимо от сексуалната си ориентация, са Божии деца. Не подкрепяме нарочването на една група хора да бъде подлагана на опозоряване, присмехи, а камо ли малтретирана. В същото време, е напълно ясно, че Божието Слово не одобрява хомосексуалния начин на живот; нито християнската

църква го е одобрявала през цялата си 2000-годишна история. Адвентистите от седмия ден вярват, че библейските учения все още са валидни и днес, тъй като са закомвени в самата същност на

семејната институция по най-различни начини и в най-различни посоки. Невярност към брачната клетва, разводи, полигамия, семейно насилие, целибат са само част от неговите оръжия. Хомосексу-

„Ние имаме склонност да разглеждаме нещата в черно-бели краски. Нюансите на сивото между тях ни изнервят. Реалността, обаче, е по-сложна. Простите обяснения не задоволяват и не помагат абсолютно с нищо на онези, които трябва да се справят с този проблем на практика“.

човешката природа и в Божия план за брака още от Сътворението.“

Това становище не може да претърпи промяна заради променящите се обществени условия. Наравно със съботата брачната институция е един от малкото едемски подаръци на Бог към човека, съхранени до наши дни. Отхвърлянето на съботата постепенно заличава идеята за Бог-Творец от съзнанието на човека. Сатанински план е напълно да се изтръгне всяка мисъл за Бог чрез отнемане на един от „най-божествените“ атрибути - творческата сила. В своето първоначално безгрешно състояние човешката двойка е предназначена да представя идеята за „Божия образ“ - както в Троиството трите Лица на Бог съществуват напълно самостоятелно, всеки от Тях е свършен и самостоятелен Бог, и в същото време трите Лица са един Бог, по същия начин мъжът и жената са напълно завършени самостоятелни човешки същества, напълно способни да водят свой живот, но само двамата заедно представят „Божия образ“ на земята. Разкъсването, унищожаването на тази връзка, би заличило в умовете на хората и последната идея за Бог.

От грехопадението насам Сатана се е опитвал да осъществи този свой замисъл, атакувайки

ализмът е едно от най-опасните и мощните сред тях. За нас той е последица от греха, тъжен резултат от него.

В своя доклад върху медицинското обяснение на хомосексуализма д-р Питър Ландлес, секретар на Здравния отдел към ГК, заяви следното: „Не съществува ясен модел за обяснение защо някои хора са хомосексуалисти; това е резултат от сложна плетеница от генетични фактори и фактори, свързани с околната среда“. Д-р Ландлес е секретар на Здравния отдел към ГК от миналата година. Родом той е от Южна Африка - клетъчен кардиолог с международна известност, преди е работил в болницата на Йоханесбург, бил е част от кардиологичния екип на покойния президент Нелсън Мандела. Освен това е ръководен пастор с дълъг пасторски опит.

Противно на популярното схващане сред адвентистите, че хомосексуалната ориентация е единствено въпрос за личен избор и може да бъде коригирана със силата на волята, д-р Ландлес каза: „Мозъкът на мъжете хомосексуалисти се отличава анатомично от този на хетеросексуалните мъже; не е ясно дали тези различия са причина или следствие, тъй като мащабни изследвания не са правени.“

Продължава на стр.15

Тийнејджърите, алкохолът и Божиата помощ

Бог създаде човека по Божия образ и подобие, в пълно съвършенство на тялото и сложи като финален щрих на този гениален творчески акт короната на човека - мозъка.

Този орган в човешкото тяло може да бъде сравнен с необятния космос, защото съдържа 100 милиарда клетки и трилиони нервни връзки. Той е нашата защита и седалище на човешката воля, свързана с взимането на решения и избор на човека. Мозъкът е и органът, който е най-силно засегнат от приемането на алкохол.

Алкохолът е продукт, получен в следствие на ферментация на плодове или зърнени култури, като в този процес се включва захарта, и на първо място е токсичен за нашия мозък, особено в периода на тийнејджърство, когато тялото е в процес на развитие. Той атакува централната нервна система, като засяга емоционалните и сетивните функции, способността за вземане на решения, паметта,

притъпява мириса и вкуса, а способността за понасяне на болка се увеличава. Дългосрочните ефекти на алкохола върху централната нервна система включват зависимост и необратими увреждания. С всяка следваща чашка, функциите на централната нервна система се влошават в предсказуема последователност, като се започва с интелектуалното функциониране, следвано от смущения в сензорния и моторния контрол. Последни се засягат автоматичните биологични функции, като дишането и действието на сърцето.

Ето няколко от разрушителните ефекти от алкохолно отравяне върху мозъка: загуба на паметта, объркване, повишена чувствителност /грозниост до силно главоболие към музика и светлина/, загуба на съзнание за определен период от време.

Те се проявяват, когато алкохолът окаже влияние на притока на кислород към него, а липсата

на кислород може да убие десетки хиляди мозъчни клетки и то всеки път, когато човек е в нетрезво състояние.

Нека да разгледаме някои причини, които най-често водят до употреба на алкохол при тийнејджъри, както и да предложим някои практически съвети към родителите. Представете си, че детето ви се връща у дома пияно и вие се чувствате така, сякаш светът се е срутил отгоре ви, и от този ден нататък започва трагична глава в семейната история. За да избегнете тази катастрофа, трябва да вникнете в причините за напиването и да държите подходяща линия на поведение.

Първа причина - влюбване и нещастна любов. Ако пияното дете е дъщеря ви, бъдете 90% сигурни, че причината е нещастна любов. За вас напиването ѝ е катастрофално, но за нея то е нищо, сравнено с рухналото ѝ вътрешно равновесие.

Продължава на стр.14

Безуда на паметта, одорване, увреждане на централната нервна

Най-голямата
НОЩ
в живота ми?

Продължава от стр.13

Дъщеря ви се е опитала да пребори болката така, както се прави по филмите - с помощта на питиета и цигари. И не само заради това, че те донесят временно облекчение, а по-скоро затова, защото се явяват атрибутни на показното страдание. Какво да правим? Поговорете откровено. Но не за алкохола, защото той е следствие, а не причина. Поговорете за личния и живот, заедно потърсете решение на проблемите и се постарайте да направите така, че детето да не затъне в продължителна депресия - деца на пубертета са склонни да се отдалечат от апатия и меланхолия.

След това спокойно обяснете, че алкохолът не е начин за разрешаване на проблемите. Ако не се повтори, просто забравете за случката и в никакъв случай не напомняйте за нея всеки път, когато дъщеря ви с нещо се провину.

Втора причина може да бъде липсата на самочувствие при момчетата.

Кое е най-важното в живота на истинския мъж? Уважението и славата. Вие можете да говорите колкото си искате за принципи, нравственост и морал, но разбиранята на вашия син за истинските ценности така и няма да се променят. И бъдете сигурни, че главно място сред тях заема авторитетът му пред групата приятели. Заради този авторитет момчетата са способни на най-смели подвизи и на най-велики глупости. Можем да ги видим да се катерят на опасни места - скали, дървета, паранети, покриви или да изпъняват виртуозни номера на скейтовете или колелетата си. Неподготвените за гледката родители могат да получат инфаркт. В компанията на приятели се случва и първото опитване на алкохол - дали заради усещането, че така става мъж и ще бъдеш приет в мъжкото общество, или заради това най-после да пораснеш и да престанеш да бъдеш „момченцето на мама“...

Какво да правим? На първо място не се опитвайте да поддържате авторитета на приятелите му. Не заради това, че за вас те са толкова „святни“, колкото заради сина ви. Просто думите ви ще попаднат в празно пространство, в пропастта, отделяща ви от бунтуващия се тийнейджър.

Второ: опитайте се да обясните, че авторитетът и репутацията изобщо не зависят от резултатите кой най-бързо ще изпие бутилката бира, и че

придобиването на вторични полове белези изобщо не гарантира, че вече си възрастен. Порастващ погав, когато се научиш да носиш отговорност, да вземаш решения и да правиш избор между себеуважението и уважението на другите. Потвърждавайте думите си с дела - поощрявайте всяка проява на зрялост и помагайте на детето си да възмъжее. По-късно момчето ви само ще осъзнае, че най-популярните момчета не са там при компанията с празните бутлици, а са увлечени в свои си занимания, които

естествени грешки на растежа. На сутринта детето ще се чувства ужасно и махмурлукът няма да му хареса. Нарушавайки правилата, опитвайки порочно, то е усетило едновременно и сладостта на забранения плод, и известна доза срам. На сутринта от тези смесени чувства ще е останал само срамът. И очакването на наказанието.

Отношенията ви с тийнейджъра ще станат далеч по-близки и топли, ако се научите да го разбирате - не „по принцип“, а точно в такива ситуации. Да

Десет правила за мъжки родители

И така, тийнейджърът ви се прибира тия. Какво да правите?

1. Убедете се, че здравето му не е застрашено - както знаете, детският организъм реагира тежко дори и на незначителни дози алкохол.

2. Не се притеснявайте да извикате „Бърза помощ“, ако ситуацията го налага.

3. Оставете разговора за сутринта. Без излизани коментари предложете вечеря, а след това - сън. Поварвайте, още на следващия ден и приятелите, и гаджето вече ще знаят каква разбираща майка сте.

4. Никакви истерии, заплахи и физически наказания! Психолозите не се уморяват да повтарят тази препоръка, а родителите не се уморяват да повтарят тази грешка.

5. Не можете да се контролирате? Вдишайте и издишайте, бройте до 10, свирете си чай от мента и си обещавайте да запазите спокойствие.

6. Никакви отрицателни внушения! Така психолозите наричат

прогнозите от рода на „Ще се протиеш като чичото на баща ти“, „Искаме да отгледаме човек, а не полуци и аз не знам какво“.

7. Споменете си собствения си опит - това е един от най-простите начини да разберете и приелите посланията на детето си. Всеки възрастен е опитвал алкохол, но не всички са тийници, нали? Не си мислете, че вашето е било просто лоботитство, а пробата на детето е негов съзнателен опит да разруши подредения ви свят.

8. Не претъпчавайте ситуацията и не си давайте вид, сякаш нищо не се е случило. Длъжни сте на следващата сутрин тактично, но твърдо да изясните позицията си.

9. Без лични нападки! Не ви харесва посланието му? Тогава критикувайте само нея.

10. Не го освобождавайте от задълженията му. На сутринта трябва да стане, да си отиде на училище. Алкохолът не е начин да излягаш от отговорностите, не е повод за жалост и съчувствие.

по-късно ще им донесат успех, авторитет и самочувствие.

Трета причина за употребата на алкохол може да е просто любовитството

Любовитството и опитите да нарушиш забраните са напълно естествено състояние на тази възраст. Така растем и опознаваме света. Децата опитват алкохол, но заради неопитността си, те не могат да се контролират.

Какво да правим? Обяснете му, че дори и най-малките дози спиртни напитки водят до загуба на контрол. Не се страхувайте от принципните разговори на тема „култура в консумирането на алкохол“ - детето ви не живее изолирано и трябва да възприема адекватно присъствието на алкохола на масата при семейни тържества, например.

Алкохолът и подобните нарушения на забраните са

разбираш, значи да грешиш, побеждаваш и помърдяваш заедно с детето си. Тогава този преходен период не е страшен.

И накрая, най-важното е всеки ден да се молите на Господ Исус Христос, като споменавате името на детето си, представяте проблема на Бог и се молите за излекуването му. Благодарете на нашия Небесен баща, че чува молитвите ви и ще се погрижи за детето ви.

Научете и детето си да се моли на Господ с думите: „Господи Исусе, моля те, спаси ме от желанието да пия алкохол. Благодаря, че ще ме направиш победител!“

Бог да ви благослови с любов да помагате практично на вашите деца чрез тези съвети и молитви!

Д-р Огнян Тошев - Директор на Диагностичен медицински център, специалист по превенция на здраве, специалист по хирургия и урология.

По Божии образ

Продължава от стр.11

Доказано е, че при много хомосексуалисти са налични супер-хиазматични ядра, което е свързано с определянето на циркадния ритъм, както и по-големи предни връзки, отговорни за комуникацията между лявото и дясното полукуло. Някои изследователи са убедени, че хомосексуалността е свързана с генетичен компонент и търсят „гей-ген“, но нито сред медицинските автори, нито сред професионалните психолози съществува консенсус относно причините за хомосексуализма. Така че, случаят все още не е приключен.“

Ние като църква трябва да си отговорим ясно на въпроса „Кой е моят близък“. Особено силен акцент беше поставен на правилното отношение към хомосексуалистите в обществото от гледна точка на Божието царство. Никой не е изключен от обсега на Божията благодат. И ако Спасителят не затвори вратата пред проститутките, прокажените, бирниците и разбойниците, ние - Неговите последователи - сме призвани да правим същото. Голяма част от хомосексуалистите са дълбоко нещастни в себе си хора, поразени от язвата на греха по особен начин. Те търсят спасение и издължение точно както милиони други човеци съществуват. Нашето отношение към тях би трябвало да бъде като това на милостивия самарянин - той не се поинтересува нито от националната принадлежност, нито от социалния статус, нито от сексуалната ориентация на пострадалия човек, но му послужи с милост и любов.

Голямото предизвикателство пред нас като църква се поставя от законодателните власти в много страни като Швеция, Дания, Холандия, Испания, Канада и отчасти Съединените щати, където не просто се

Домашното училище...

Продължава от стр.9

Който не е съгласен, бива осмиван и изолиран, а често и насилван. Във възрастта, в която още са крехки, е по-добре децата да бъдат запазени, отколкото прекършени.

Как майка, която обучава децата си възрастни, би могла да се справи с всички учебни дисциплини, които още в прогимназиален курс стават изключително сложни?

В началния курс материалът е лесен и е по силите на всеки родител. В прогимназията става по-труден, но и детето вече е по-способно да учи само; когато се налага, учим заедно, полезно е и за нас, родителите. А в гимназията юношата вече е напълно способен да учи сам, макар че бихме могли пак да учим покрай него, ако искаме. А и винаги можем да потърсим допълнителни източници на информация (книги, интернет, специалисти и т.н.).

Мислиш ли, че библейските принципи на възпитание се предават по-лесно чрез изолиране на децата от връстниците им?

Ще цитирам един от главните радетели за домашното обучение в България Петър Порумбачанов: „Когато ме питат за социализацията на нашите деца, отговарям: „Не ме интересува толкова много социализацията, не съм социалист. Интересува ме капитализацията, т.е. моите деца ще имат ли моите ценности. Ако ги дам във вашето училище, те ще имат вашите ценности, а не моите. Затова не искам вашето училище, ще си ги обучавам възрастни.“

Освен това децата ни не са изолирани от своите връстници, просто контактите им с тях

защитават правата на хомосексуалистите, но обществото е принуждавано да приема това като „вариант на нормата“. В част от тези страни дори вече произнасянето на проповед срещу хомосексуализма се счита за изява на „езика на омразата“ и е обект на наказателно преследване. В други страни сключването на еднородни бракове е постановено със закон и отказвайки да венчава гей-двойки, църкви попадат под ударите на закона. В България този проблем все още не стои така остро, но имайки предвид, че страната ни е член на Европейския съюз и той изисква от нас пълно хармонизиране на законодателството, рано или късно, ние също ще бъдем изправени пред проблем. Вероятно е дошло времето като апостол Петър да заявим просто и ясно: „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците“ (Деяния 5:29).

По време на конференцията участниците имаха възможност да чуят личната изповед на трима бивши хомосексуалисти, преживели обръщане и присъединили се към Адвентната църква. Техните разкази бяха наистина разтърсващи - доказателство едновременно за дълбочината и ужаса на сатанинските капани, и за безкрайната мощ на Божията благодат. Ние сами избираме как да откликнем на раните на другите. Съвременният пример за това е нашият Спасител Исус Христос. „Нито аз те осъждам. Иди си и не съгрешавай повече“. Присъда за греха и прегръдка за грешника - ето какво сме призвани да дадем.

Повече подробности и резюме на докладите, изнесени по време на конференцията, можете да откриете на официалния сайт www.news.adventist.org.

Добрица Василева
Секретар на отдел „Семейно служение“
към Съюза на ЦАСД

не са по цял ден, както беше в детската градина и училище със задължителна занимална следобед. Показателен за това, че не са изолирани, е фактът, че две техни приятелчета започнаха да посещават църквата заедно с тях и да участват в различни инициативи, които организират възрастни и навън.

Можеш ли да споделиш някоя мисъл, която основно те вдъхновява да имаш сили и да продължаваш в същия дух.

Малахия 4:5,6 - „Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия... И той ще обърне сърцето на бащите към чедата и сърцето на чедата към бащите им...“

Мисля, че домашното обучение е част от това обръщане. Елън Уайт пише:

„Към родителите Бог се обръща с предупреждение вик: „Съберете децата си в къщите си, отделете ги настрана от онези, които презират Божиите заповеди, които поучават и практикуват злото.“ „Въпреки това ясно наставление някои от Божия народ позволяват на децата си да посещават обществени училища, където те се смесват с морално покварени съученици. В тези училища децата им нито ще изучават Библията, нито ще научат нейните принципи. Християнски родители, вие трябва да вземете мерки децата ви да бъдат обучени в библейските принципи.“ (Детско водителство, с. 162, 159)

Колко бяхме изненадани със съпруга ми, когато разбрахме, че докато ние, адвентистите, не бяхме още приложили Божията инструкция, имаше вече над 200 семейства в България, които ни бяха изпреварили. Време е да развием в църквата това, за което сме били поучавани от Бога дълго преди другите.

ЕДНА ЦЪРКВА
МНОГО ПОКОЛЕНИЯ
ОБЕДИНЕНИ ЗА СЛУЖЕНЕ

ЛАТЕРНО СЪБРАНИЕ 20-27 юли 2014

МЕСТНОСТТА УЗАНА В ГАБРОВСКИЯ БАЛКАН

„Мисия - живот за другите“

Говорител: Филип Оруз, Франция

Филип е завършил теология в Страсбург и в Колонж. Служил е като пастор в различни църкви във Франция. В момента ръководи финансовия отдел на Южното съединение на Франко Белгийския съюз. Женен е за Ана, имат две деца. Освен семейството си, Филип обича също така и фотографията, планината, скуоша, информацията и скаутизма.

деца, младежи, възрастни

Да бъдем заедно една седмица в сърцето на Стара планина за почивка, духовно зареждане, общуване, молитва, изучаване на Библията, мотивация, служене.

Очаквайте брошура с повече информация и условия за записване!
За връзка: тел. 0887244503; sda.bg@tradel.net